

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 35., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 29. avgusta 1948.

ZDRAVILLO-ZA-BOLNI-SVET

Češčenje Srca Jezusovega se je začelo širiti šele v novejših časih. Zakaj tako pozno? Sv. Marjeta Alakok nam v enem svojih pisem to pojasnjuje. Piše namreč: "Božje Srce hoče postaviti gospodstvo svojega kraljestva na zemlji v ta namen, da bi nam delilo svoje veliko usmiljenje in svoje dragocene milosti za naše posvečenje in zveličanje v toliko večji meri. To je dragoceno in z a d n j e z d r a v i l o za naše hudobije, katero nam ponuja milostna roka nebeškega Očeta." (Pismo 94.)

1. Zveličar hoče biti torej zdravnik sedanjega bolnega človeka. Zdravnik pa, ki hoče bolnika ozdraviti, mora najprej bolezen spoznati, potem more pravo, primerno zdravilo dati. Zveličar je najboljši zdravnik. Svet opozarja na vir vsega zla, na pokvarjeno srce, in mu v rešitev ponuja svoje presveto srce. Kaj pa se pravi: Svet ima bolno srce? To ne pomeni nič drugega, nego da mu manjka prave, r e s n i č n e l j u b e z n i . Zakaj ljubezen je življenje srca in srce je zdravo, če ljubezen teži k pravemu cilju. Pravi cilj za človeško srce pa je na prvem mestu Gospod Bog, za katerega smo ustvarjeni.

Svet je zašel, se od Boga proč obrnil in postal mrzel do Zveličarja. Ne mislim pri tem samo na odurno podobo nevere, na brezbožnike, ki Boga kar sovražijo in to sovraštvo širijo z vsemi sredstvi po vsem svetu. Ne, pred očmi so nam katoličani. Kolikim manjka gorkega verskega prepričanja, zvestobe v veri in veselja po veri živeti. Veliko jih je med katoličani, ki ne cenijo svetih zakramentov. Stare lepe navade, kakor skupna molitev zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi, ginejo. Koliko jih je, ki za majhen časni dobiček, za boljšo prihodnjost dvomljive vrednosti dajo svoje najsvetejše, zavrežejo svoje versko prepričanje. In kar je posebno žalostno, celo s čela nedolžnega otroka v mnogih družinah zginja znamenje odrešenja, sveti križ.

Odtod tolika pogreznjenost v zemeljsko, v grudo, tolik pohlep po uživanju, ki je poseben znak, pa tudi prokletstvo naše dobe. Odtod tudi tako grozna nepravost, pokvarjenost, razuzdanost, ki se kakor umazana reka vali po vseh potih javnega in zasebnega življenja ter kakor velikanska vesoljna povodenj pokriva najvišje glave človeške družbe. Ali bi bilo čudno, ako bi Gospod ljudi prepustil hudim željam njihovega srca, jih zavrgel ter pahnil v časno in večno pogubo?

Kakor včasih ob nevihti sonce prijazno in ljubeznjivo skozi

temne oblake sveti, tako razsvetljuje Zveličar temo človeške hudo-
bije z žarki svojega v ljubezni plamenečega Srca, da bi vsa srca, ki
so še sprejemljiva za ljubezen, zopet priznala njegovo gospodstvo
nad seboj in se mu znova uklonila.

2. Ali bo Zveličar dosegel ta namen? Trdno smemo to upati
in pričakovati. Ljubezen vse premaga. Z ljubeznijo hoče Zveličar pre-
magati sedanji svet, kakor ga je bil premagal že enkrat v preteklo-
sti.

Ko bi bil hotel naš Zveličar pri prihodu na svet vladati
s silo, bi bil to lahko storil. Saj je vsemogočen. Vsi narodi zemlje
bi bili ležali pred njegovimi nogami, ako bi jih bil hotel navdati s
strahom pred seboj. Pred njegovim prihodom na svet so bili ljudje
sploh najbolj dovzetni za strah. S strahom jih je vladal satan po
malikih.

Toda s strahom svet pridobivati ni bilo vredno Boga, S si-
lo premagati uporneže in trdovratneže so mogli tudi stari vojskovod-
je kakor Aleksander, Hanibal, Cezar. S strahom in silo more vladati
vsak, ki ima slabšega pod seboj, ki je močnejši. A premagati in pod-
jarmiti si narode z ljubeznijo, - človeškemu srcu pustiti hude po-
sledice izvirnega greha, kakor nagnjenje k hudemu, poželjivost, pa
vse strasti premagati z ljubeznijo, - na svetu, ki je od greha
otrpnil, postaviti kraljestvo ljubezni, - ljubezen narediti za edi-
no postavo, ki ima v sebi vse druge postave, - vse to je mogel na-
rediti le Bog!

Zato se je ogenj, ki ga je Kristus prinesel iz nebes, tudi
vnel. Vnel je srca apostolov in mučencev, ki so z veseljem kri in
življenje žrtvovali za svojega božjega Učenika. Vnel je srca devic,
ki so ležanje živele in ki sedaj v neomadeževani čistosti hodijo za
Jagnjetom, kamor gre. Vnel je celo poganski svet, ki je bil pogrez-
njen v malikovanje in nečistost, da se ga je oklenil z ljubeznijo,
premagan od njegove ljubezni.

Na to ljubezen je pozabil sedanji svet. Zato nam jo Zveli-
čar kaže v svojem Srcu, da bi nas zopet spomnil nanjo in tako v na-
ših srcih zopet vnel ljubezen do sebe.

O kako hitro bi svet ozdravel, ko bi razumel to ljubezen,
ko bi hotel kakor apostol Tomaž položiti roko v odprto rano na Zveli-
čarjevi desni strani! Padel bi pred njim na kolena in zaklical: "Moj
Gospod in moj Bog!"

"Jezus mene ljubi!" Ta misel me mora pretresti. O, človek,
kakšno je tvoje srce, če te ne pretrese ta misel, če se v tvojem sr-
cu ne vname ljubezen do Zveličarja, ki te tako ljubi? Zadnje zdravi-
lo za tvojo bolno dušo je ljubezen do božjega Srca Jezusovega.

CVETLJICA IZ JUŽNE AMERIKE ROZA LIMANSKA

Že od doma nam je poznano ime svetnice Roze Limanske. Manj
pa nam je bilo poznano njeno življenje, kakor nam je bila tudi malo
poznana njena domovina Južna Amerika. Komu izmed nas je tedaj rojila
po glavi ta daljna, vroča zemlja in koga je mikalo, da bi se tamkaj
naselil? Se najbolj smo jo poznali po raznih uporih in državnih uda-
rih, ki so se pojavljali zdaj v tej, zdaj zopet v drugi državi kakor
ponavljajoči se ognjeniški izbruhi.

Pred tremi leti pa se je naše razmerje do tega tako odda-
ljenega kosa zemlje precej spremenilo. Južna Amerika je postala na-

enkrat zemlja naših upov in naših sanj. Kot brezdomci brez vseh stvarnih, za dostojno življenje potrebnih dobrin, smo se začeli ozirati predvsem proti Južni Ameriki. Tam je ogromno prostora, pa malo ljudi in poleg tega je še ljudstvo po veliki večini katoliško. Tam bi se dalo urediti novo življenje.

Po čemer človek začne hrepeneti, to začne gledati samo od lepe strani. Tako tudi mi. Na nam manj neprimerno podnebje, na ljudske mešanice, ki jo je tjakaj nametalo življenje iz vseh mogočih vetrov, na šele razvijajoče in urejajoče se gospodarske in družabne razmere še mislili nismo. Južna Amerika naj nam bi postala vsaj za časna domovina.

Nekaterim našim rojakom je med tem že res postala nova domovina. Zelja jih je že privedla do cilja. Ti imajo priliko od blizu opazovati to vročo pa bogato zemljo, ki ima še ogromno možnosti razvoja. Ti imajo tudi že priliko živeti med tamkajšnjim sicer po večini katoliškim, pa pod vplivom vročega podnebja in sorazmerno lagodnega življenja precej lahkoživim in v versko-nravnih zadevah precej površnim ljudstvom.

Vendar pa, kjer je mnogo slabega, je vedno tudi vsaj nekaj dobrega in tisto, kar je dobro, je zares dobro. Tudi v Južni Ameriki ni sama verska mlačnost, npravna popustljivost in mehkužnost. Tudi Južna Amerika je dala že pred stoletji katoliški Cerkvi zgled velike krščanske popolnosti in svetništva v sv. Rozi od Device Marije. Njena domovina je osrednja Južna Amerika, država Peru z glavnim mestom Lima, po katerem se svetnica tudi navadno imenuje Roza Limanska.

Če beremo o lahkoživosti in mehkužnosti velikega dela južnoameriškega ljudstva, iščemo vzroka temu v tamkajšnjem vročem podnebjju in nenavadnih družabnih razmerah. Človek bi mislil, da Bog pač od tega ljudstva ne zahteva posebnih žrtev, ker jih to ljudstvo ne zmore. Bog pa je ravno na sv. Rozi Limanski pokazal, da z resno voljo in njegovo pomočjo in milostjo more človek povsod krščansko živeti. Še več, povsod tudi v Južni Ameriki človek more postati svetnik in še velik svetnik.

V čem je njena svetost? Če je glavna napaka tega razboritega južnjaškega ljudstva, lahkorniselnost in mehkužnost, moremo o sv. Rozi Limanski reči, da se je odlikovala ravno v tem, kar je lahko miselnosti in mehkužnosti nasprotno. Njeno svetništvo je v nenavadni strogosti do same sebe in v nenavadni spokornosti. Vodilo našega Učenika, ki je rekel: "Kdor ne zataji samega sebe in ne vzame križa na svoja ramena, ne more biti moj učenec" si je sv. Roza Limanska vzela za svoje življenjsko vodilo. Zatajila je v sebi zahteve človeške narave in si naložila na ramena križ težke, nam skoro nerazumljive prostovoljne pokore.

Posvetni ljudje večkrat mislijo, da je za odpoved in krščansko popolnost dobro samo to, kar za drugam ni. V resnici pa imajo svetniki, skoro vsi, tiste lastnosti, ki jih svet ceni in s katerimi bi se lahko pred svetom uveljavili. Tudi sv. Roza bi mogla iti za vabami in klici sveta. Saj je bila tako prikupnega in čednega obraza kot cvet. Zato so ji tudi dali v tamošnjem španskem jeziku ime Roza, kar pomeni po naše cvetlica ali roža. Toda, "kras kraljeve hčere je znotraj", pravi sv. pismo. To je tudi Roza vedela. Zunanja prikupnost brez notranje lepote je samo lepo okrašena grobnica. Duša mora biti predvsem lepa. Zato je že s svojim petnajstim letom napravila obljubo vednega devišstva. Vedela pa je vnaprej, da jo bodo starši silili v zakon. Kaj naj stori? S čim naj prepreči dobrohotne namene staršev? Dala si je na skrivaj odstriči lepe in bujne lase. S tem je hotela staršem povedati, da ne želi ugajati ljudem, torej tudi morebitnemu ženinu ne.

Njen post je bil tiste vrste, kakršnega najdemo v življenju velikih svetnikov spokornikov. Nam, navadnim zemljanom se zdi tak post nemogoč ali vsaj nerazumljiv. Tu je pač na delu izredna božja moč, ki pomaga do izrednih del tistim, ki jim je Bog v življenju vse. S to pomočjo božjo se je mogla sv. Roza tako postiti, da je vsako leto skozi ves postni čas použila samo po pet citroninih krehljev na dan. K je stopila v tretji red sv. Dominika, je strogost svojega življenja še povečala. Začela je nositi spokoren pas in na glavi pod ogrinjalom skrito krono, oboje na notranji strani posejano z bodicami. Spala je na golih deskah, med špranje katerih je natresla črpienje. V skritem kotu vrta si je postavila celico, kjer je premišljevala nebeške reči in z veliko strogostjo, postom in čutjem mrtvičila telo, gojila pa duha in premagovala napade hudega duha, ki so mu posebno take izredno spokorne duše trn v peti.

Mučena po nerazumevanju domačih, po bolezni in hudobnih jezikih si je očitala, da se še vse premalo pokori. Skozi petnajst let je trpela po več ur skupaj veliko dušno razdejanje in zapuščenost, pa je vendar junaško prenašala vse te boje, ki so bili večkrat hujši od smrti. Pozneje pa je kot nagrado za vse to že na tem svetu začela uživati obilico nebeškega veselja, dobivala razsvetljenje po duhovnem videnju nebeških skrivnosti in gorela v angelskem navdušenju. To so tako imenovani mistični darovi, s kakršnimi nagradi Bog svoje posebne izvoljence že na tem svetu. Ker so njeno nenavadno spokornost in svetost že za življenja kakor tudi po smrti spremljali čudeži, jo je papež Klement X. proglasil za svetnico-devico in ukazal, naj se po vsej sv. Cerkvi njen god praznuje 30. avgusta.

Marsikaj je bilo v življenju sv. Roze Limanske tako izrednega in velikega, da je mogoče samo občudovati, ne pa posnemati. Vendar pa nam vsem življenje te južnoameriške svetnice kaže, kako velike žrtve je z božjo pomočjo sposoben naše vzeti tisti, ki se v življenju popolnoma za Boga odleči. Ali ne bo Bog prav tako rad pomagal grešniku, da bo vstal in onemu, ki se bori s težkimi skušnjavami, da jih bo premagal, če ima resen namen, v vsem le Bogu služiti in njegovo sveto voljo spolnjevati? Dalje nas življenje sv. Roze uči, da le po križu in pokori vodi pot do povelicanja. Ona si je prostovoljno naložila težko, za nas neznosno pokoro, mi pa vsaj pokoro, ki si je nismo prostovoljno naložili, v zaslužno spremenimo s tem, da jo bomo potrpežljivo nosili. Pa še nekaj. Sv. Roza Limanska nas uči, da povsod na božjem svetu deluje božja milost in da je povsod mogoče Bogu služiti, če le človek stori, kar more storiti. Pa še več. Človek povsod more postati svetnik, ne le v toplo-resnem krščanskem okolju, ampak tudi v versko površnem in mehkužnem ozračju Južne Amerike.

NA POT NAM DAJ SVOJ BLAGOSLOV

Marija, ki pod križem si
postala mati vseh ljudi,
beguncev vseh usmili se,
ki prosijo pomoči te.

Na pot nam daj svoj blagoslov
in brani nas sovražnikov,
viharje greha in strasti
po tebi naj Gospod miri.

V tujino vodi naša pot,
Marija, varuj nas nezdod!
V trpljenju in nevarnosti
zavetnica nam bodi ti!

Pomagaj nam, Marija ti,
srednica si vseh milosti,
ti vodi preko nas morja
in v srcih varuj Jezusa!

V FATIMI

Te dni sem imel veliko srečo - romanje v Fatimo! Za tri dni. To je prav gotova milost Hiacinte in Francka, katerima sem se vsak dan priporočal, odkar sem bolj podrobno zvedel za fatimske dogodke in g. Dr. Zamjenu iz Rima posredoval fotografije za njegovo knjižico o Fatimi.

Odpotoval sem iz Estorila proti Fatimi dne 2. VIII. (v ponedeljek). Spremljal me je tja Lucijin nečak Jožef Valinho (Valinjo), salezijanec, ki študira filozofijo v Turinu. On je šel v naš zavod Mogofores na duhovne vaje, pa se je en teden mislil ustaviti doma, preden bi nadaljeval pot. Ker je prav iz Aljustrel-a (Alžustrel), rojstne vasi Hiacinte in Francka ter Lucije (je sin Lucijine najstarejše sestre Marije), je bila odlična prilika za romanje. Boljšega in bolj poučenega spremljevalca si ne bi mogel želeči. Tudi dva nečaka Hiacinte in Francka sta stopila k salezijancem, le-tos bosta delala oba zaobljube - 15. avgusta.

Z Valinho-m sva ob 12.20 sedla na vlak Lisboa - Porto. Nekako ob 16 uri sva izstopila v Chao de Mansas, ki je najbližja postaja za Fatimo. Od Chao de Mansas do Cova da Iria, kjer stoji kapelica Marijinega prikazanja, vozi kamion. Ob 18 uri smo bili že v Cova da Iria. Izstopila sva in odložila prtljago v hiši Lucijinih sorodnikov, ki so obenem Valinho-vi sorodniki. Hiša stoji tik ob cesti. Postregli so nama z "aranžado", nato sva pa šla takoj v "graben" (Cova = Graben), kjer se je nad hrastičem prikazovala Brezmadežna Devica. Na kraju prikazovanja stoji majhna kapelica, kakih 15 m x 5 m. Visoka kake 4 m. Boljše rečeno je neke vrste barakica, le da je zidana. Na eni strani je stebrič, ki stoji na mestu, kjer je stal hrastič, na katerem je stala Brezmadežna Devica ob prikazovanjih. Hrastiček so že prvi romarji posmukali in polomili veje, nato pa še ostalo. Na hribčku, ki se dviga nad kotlino, stoji že lepa, nova bazilika, silno visoka s še višjim stolpom. V notranjosti je dogotovljen le glavni oltar. Zvonov bo 17. Že zdaj je več zvonov v zvoniku, ki vsako uro zvonijo fatimsko himno:

A treze de Maio
Na Cova da Iria
Apar'ceu brilhando

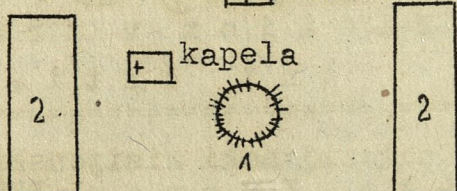
(Trinajstega maja
v Irijski globeli
se je prikazala v svetlobi
(bleščeč se)

A Virgem Maria
Ave, Ave, Ave Maria!
etc.

Devica Marija)

Na obeh straneh kapelice prikazovanj so zgradili velike bolnišnice.

 cerkev

1 = okroglo poslopje z mnogimi pipami na zunanji strani zidu. Nekdaj je bil tam preprost izvireček vode, kamor so pastirji vodili živinico napajati.
2 - 2 = bolnišnice.

Obličje kotline je že močno spremenjeno. Kjer so prej rasle oljke in južni hrasti (ne taki kot rastejo pri nas). Ti hrasti ohranijo vse leto zeleno listje, deblo je temnejše, listi imajo ob robovih bodice, drevo ne zraste tako veliko kakor naši hrasti. Tudi naš hrast tu raste, a je redek. Naš hrast imenujejo tu "carvalho" (karvalja), južni hrast pa se imenuje "azinheira" (azinjeira), tam je zdaj prostrano dvorišče, le nekaj starega "grabna" je še ohranilo prejšnjo obliko. Pokrajina je slikovita kakor Slovenske gorice ali

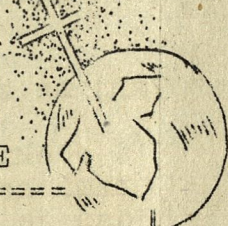
dolenjski griči, a vsa kam-nita; pristen Kras, le da je posejana z oljkami, ki so glavno bogastvo prebivalstva. S katerega koli višjega mesta se odpre odličen razgled. Zlasti je romantična pot iz Chao das Mansas v Cova da Iria, vsa v vijugah, na robu strmih pobočij, da marsikateri romar kar zamiži, ko avtobus drvi po tistih klancih.

Stopila sva najprej v kapelico, da pozdraviva Roženvensko Mater Božjo, kateri je kapelica posvečena na Njeno izrecno željo. Potem sva šla v bolnišnico, da se informirava zaradi moje maše za drugi dan. Določili smo za mašo čas 7,30. Nato sva šla v salezijanski zavod, ki stoji ne daleč od tam, prav ob cesti. Zaradi pomanjkanja osebja (zlasti pa vode) salezijanci zaenkrat nismo prevzeli zavoda, čeprav je naša last. Vzeli so ga od nas v najem očetje misijonarji od Consolata (iz Turina), ki zidajo blizu Irijske globeli veliko semenišče za svoje bogoslovce ter obenem več stanovanjskih sob za duhovnike - romarje. Ker stanujejo v našem zavodu, imajo obveznost sprejeti na stanovanje salezijance, ki pridejo na romanje v Fatimo. Tako sem se tudi jaz tam javil in so me ljubeznjivo sprejeli ter mi postregli, kakor so mogli in znali. Dali so mi sobo prav blizu Irijske kotline - morda eno minuto daleč ali kvečjemu dve. Prav tisti večer so končali kongres učitelji in učiteljice osnovnih šol. Zbralo se jih je kakih 800 iz vse Portugalske. Ponoči so imeli lepo procesijo s svečami. Globel je kakor nalašč za take procesije.

Drugi dan sem ob 7,30 maševal v kapelici. Roženvenske Matere Božje (= kapelica prikazovanj). Stregel mi je pri maši že omenjeni Lucijin nečak Valinho. Po maši sva šla k Lucijinim sorodnikom, ki imajo hišo tam blizu. Dali so nama zajtrk. Od tam naju je pot peljala v Fatimo kake pol ure daleč od Cova da Iria. V Fatimi sva najprej obiskala pokopališče, kjer počivata v skupnem grobu Hiacinta in Francek. Grob je prav blizu vhoda, na desno. Pokriva ga nekaka kamnita rekev. Na grobu je napis: "Aqui repousam os restos mortais de Francisco e Jacinta a quem Nossa Senhora apareceu" - "Tu počivajo smrtni ostanki Franca in Hiacinte, katerima se je prikazala Naša Gospa." Na levi steni nagrobnega spomenika je vdelana fotografija treh pastirčkov: Francka, Lucije in Hiacinte. Sreča, da je nagrobna plošča iz kamna, sicer bi že zdavnaj izginila. Se zdaj je je vedno manj, ker romarji krušijo robove grobnega spomenika in odnašajo za spomin koščke kamna. S pokopališča sva stopila v fatimsko cerkev, ki stoji nasproti pokopališču. Notranjščina cerkve ni več ista, kakor je bila ob času prikazovanj, ker je bila pred par leti prenovljena. Blizu cerkve je šola, v katero so hodili trije pastirčki.

KATOLIČKI

D A I N N E

MISIJONI

Misijon v frontni črti.

Domačih duhovnikov pogosto niso šteli med misijonarje. Saj je za misijonarja veljal po romantičnih pojmih tisti, kdor je za pustil domovino in odšel v tuj neznan kraj med pogane. Domači duhovnik pa ne zapusti svoje domovine, ampak ostane med rojaki. Zato so ga ponižali in mu vzeli naslov misijonarja. - Po pojmovanju Cerkev pa je prav tako misijonar kot Evropejec. Le ta razlika je, da je

Piše salezijanski misijonski brat
J o š k o K r a m a r, BURMA.

Prav lepa vam hvala za vašo poročila o žalostnih dogodkih, ki jih je preživela naša uboga domovina v zadnjih letih. Toda še bolj žalostno je to, da strahot in nasilij še ni konca, da hrabri Slovenci še vedno trpijo in prelivajo kri za domovi-

navadno še sposobnejši, ker bolj pozna naravo svojih rojakov, njihove posebnosti in je ves zrasel z njimi, medtem ko tuj misijonar ostane vse življenje več ali manj tujec.

Ko pa je misijonsko delo v kakšnem kraju dovršeno, pa seveda preneha biti domači duhovnik misijonar in postane duhovnik - dušni pastor, kot so pri nas. Saj takrat tudi Evropejec preneha biti misijonar; kajti ni misijonar zato, ker je prišel od daleč, ampak zato, ker gradi Cerkev. Če pa je že zgrajena, ni več misijonar, lahko gre v domovino. Če pa ostane tam, je samo še duhovnik, ki se pridruži domačim duhovnikom. Nekaj podobnega je bilo pri nas v Dalmaciji. Tam je pomanjkanje duhovnikov, pa so šli naši duhovniki v dalmatinske škofije. Seveda s tem niso postali misijonarji, ker je Cerkev tam že utrjena.

Končno še vprašanje: Ali so misijonarji redovni bratje in sestre? Prav za prav je pravi misijonar le duhovnik, kajti le ta more v svoji duhovniški službi presajati Cerkev, saj jo nekako v svoji osebi prenese v poganske kraje in z njim začne živeti prava Kristusova Cerkev med pogani. Vsi drugi redovni bratje in zlasti sestre pa so njegovi misijonski pomočniki. Zato jih lahko imenujemo kar misijonske brate in sestre. Če pa naštevamo vse hkrati, rabimo tudi izraz "misijonarji" in "misijonarki".

- - -

Tako smo mogli na zdravem temelju vsako stvar postaviti na svoje mesto. Morda bi tega ali onega bolj navdušil opis očarljive pokrajine, po kateri hodijo v nadčloveških naporih misijonarji in krščujejo in spreobračajo. A kaj nam pomaga navdušenje in čustveno razpoloženje, če pa naše mišljenje ni resnično. Gre nam za resnico. In verujmo, da bo za vse boljše, če bomo na resnici gradili svoje navdušenje.

Kaj je lepšega kot to, da smo spoznali veličino Cerkve in veličino njenega poslanstva. Zdaj vemo, da vse sloni na Cerkvi. Ker je Cerkev edina pot k zveličanju in jo je Kristus ustanovil k a t o l i š k o, mora vršiti misijonsko delo, da bo res povsod ustanovljena, povsod razširjena, pov-

no in sveto vero. V tukajšnjih časopisih se vedno bere o krutih obsodbah naših dobrih Slovencev in o umazanih zahrbtnih napadih na naše duhovnike. O zaplenitvi in o požigu Misijonske tiskarne in je že pisal eden naših sobratov iz Portugalske, in to je bilo tudi zadnje pismo domačin pred japonsko okupacijo.

DVANAJST BOMBARDIRANJ.

Kakor veste, se je za nas začela vojna v začetku decembra 1941. Toda v MANDALAYU smo imeli mir vse do februarja 1942, ko nas je zajel prvi lahen zračni napad devetih letal, ki pa je zadostoval, da smo zaprli vse šole in šli na pot begunstva.

Tako v začetku vojne so nam (oblasti) odvedle v Indijo (mi smo v Burmi) 4 mlade misijonarje, kjer so jih vtaknili v koncentracijska taborišča. Izpuščeni so, kakor čujemo, šele danes po skoraj petih letih internacije; koncem meseca jih pričakujemo v Mandalayu. Lahko si predstavljate, kako nam je bilo, ko si je moral vsak od preostalih, že itak preobložen z delom, napraviti še delo enega odpeljane, in to v najhujših razmerah. Na misijonu smo namreč ostali samo štirje, dva duhovnika in dva brata. Mnogi so se z mladino morali preseliti po tem prvem bombardiranju v drug kraj.

Na sveto noč nismo imeli polnočnice, ker smo bili v vedni nevarnosti pred zračnimi napadi. Vendar se je v mestu življenje še prav živahno razvijalo vse do 3. aprila. Ta dan pa so okrog desetih dopoldne, ko so ulice ravno najbolj polne ljudi, priborneli japonski bombniki in v četrto ure spreminili eno kvadratno miljo mesta v eno samo veliko grmado, in to prav središče mesta. Direktno je bila zadeta tudi

sod utrjena. Zato se morajo vsa naša čustva, vse naše navdušenje, vsa naša misijonska gorečnost zlit v eno: v ljubezni do te tako slavne, tako lepe, tako ljubeče Cerkve. (Konec).

bolnica in samostan Indijskih sester, od katerih sta bili dve ubiti, poleg njiju pa je še ena zgorela v cerkvi sv. Frančiška, ki je tik bolnice in je bila tudi porušena. Prav tako je zgo-

rela tudi stolnica, škofijska palača in prokura. Ogenj je zajel vsa poslopja prav do naše šole, a šolo pustil nepoškodovano.

Žalostni prizori so se nudili v tem tako težko prizadetem delu mesta. Ceste so bile posejane z napol sežganimi človeškimi trupli; to so bili nesrečneži, ki so že med bombardiranjem bežali iz go-re-rih hiš, toda kamorkoli so se obrnili, povsod so naleteli le na o-genj in tako begajoč po ulicah so žalostno končali svoje življenje. Povsod si tudi videl bežati na pol zgorele konje, vozove in avtomobile. Preko cest so ležala obžgana drevesa, električni drogovci in zo-gljenelo tramovje zgorelih hiš.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Ko ga je gledal tako vsega zanemarjenega, se mu je v srce zasmilil in premišljeval je, kako bi mu pomagal. Ni vedel izhoda: sam ni imel niti sredstev niti možnosti, da bi pa našel kakega dobrotnika, ki bi bil pripravljen pomagati, ni imel upanja.

Dogodilo se je, da ga več dni ni videl hoditi po mestu. Poiskal ga je v njegovem stanovanju. Našel ga je v postelji brez postrežbe, bolnega, zanemarjenega. Bil je brez hrane, edino, kar je imel, je bilo nekaj cigaret, ki jih je kadil in z njimi pokvaril ves zrak v sobi - edino, kar bi mogel uživati brezplačno.

Ko je Strniša vstopil, je butnil vanj val pokvarjenega zraka. Odprl je okno.

"Kako je s teboj, prijatelj?"

Janko je samo zamahnil s svojo tanko in belo roko.

Strniša je vzel stol in sedel poleg njega.

Janko je topo zrl v strop. Zdaj pa zdaj je segel pod vzglavje po robec, votlo zakašljaj in izpljunil krvav sluz.

Za svojo sumnjo je imel sedaj Strniša jasen dokaz: Janko ima odprto tuberkulozo.

"Kdaj si nazadnje jedel?" je vprašal Janka.

"Se ne spominjam več", mu je odgovoril s slabotnim, komaj slišnim glasom.

"Se kaj potiš?"

"Vse noči sem premočen od potu."

"Se kaj preoblačiš?"

"Se nimam v kaj."

"Kako se počutiš?"

"Dobro, zelo dobro! Ležim in čakam, da me reši smrt."

Strniša je vstal. Premagalo ga je ganotje, pa ga je bilo sram, da bi to opazil bolnik, zato je vstal in se obrnil od njega. V tem trenutku je sklenil pomagati z vso svojo močjo tovarišu iz bede. Sel je takoj na delo. Najprej je nekoliko pospravil po sobi, popravil bolniku posteljo, nato se pa poslovil in dejal, da se kmalu vrne.

Najprej je stopil po zdravnika, nato mu je oskrbel pet ob-rokov močne hrane za vsak dan. Toda vse to je komaj zadostovalo za prvo pomoč. Janko je potreboval mnogo več. (Dalje prihodnjič).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.